

dobivalo simpatije. Dijaki so čutili, da se skriva v tem neznatnem telesu velik duh in zlato srce. Bil je skromen in se ni nikjer silil v ospredje. Največ se je ob njem zbiralo dijakov iz Lyona, ki so Ozanama poznali že z doma, tem so se polagoma pridruževali drugi. Sklenili so, da se marljivo udeležujejo sej konference za zgodovino in modroslovje, katere je ustanovil M. Bailly; tu so se zbirali dijaki raznih nazorov in se tudi živahno med seboj borili za svoja načela. Sedem nas je bilo zavednih katoliških akademikov — piše Ozanam očetu, — ki smo v sejah skupno nastopali in branili krščanske principe. Bili smo seveda vedno v manjšini in naša beseda se je izgubljala v nasprotnih številnih vrstah. Vi imate popolnoma prav, so nam ugovarjali, ako se sklicujete na preteklost. Nekdaj je res katolicizem ustvarjal čuda, a dandanes kaj stori za človeštvo? In vi, ki se ponašate, da ste katoličani, kaj storite vi? Kje so dela, ki bi dokazovala resničnost vaše vere nam, ki čakamo nanje, da bi se jih oprijeli in jih nadaljevali? Priznati moram, da so me v živo zadele te besede. No, pa še ni vseh dni konec, završi pogumni Ozanam svoje pismo očetu.

Začetkom l. 1833. so imeli zopet tako sejo. Ozanamov tovariš Lamache o njej poroča, da je bila zelo viharna in da so nasprotniki napadali Kristusa in njegovo Cerkev. Krepko in odločno jih je zavračal Ozanam, a nasprotniki so ga prepvili. Ves iz sebe, užaljen vsled neutemeljenih napadov, zbere po seji Ozanam svoje somišljenike ter jim reče: Vztrajajmo pogumni na braniku proti vsem napadom. Vendar, ali ne čutite kakor jaz tudi vi potrebe, da bi imeli mi še svoje društvo, kjer bi bili sami somišljeniki med seboj, kjer bi družili dejanja z besedami in tako pokazali resnico in živobitnost naše vere? — Pol stoletja je od tedaj, piše Ozanamov tovariš Lamache, ko se je izvršil ta dogodek, a mi je še danes prav v živem spominu. Kakor bi še sedaj gledal Ozanamu v otožne oči, ki so žarele v iskrah navdušenja. Kakor bi danes slišal trepetajoči glas Ozanamov, ki mu je skrivnosten prihajal iz globine njegove duše in nas vžigal kakor električna iskra. Sklenili smo polni vneme prej ko mogoče sklicati sejo in osnovati svoje društvo. Meseca maja povabi Ozanam šest svojih prijateljev na posvet. Rekel je med drugim v svojem nagovoru: Celo leto smo se v konferencah trudili in borili, toda kaj so nam prinesle koristi te borbe, razen da meni z doma očitajo, in sicer ne brez razloga, da zanemarjam svoje pravoslovne nauke. Ali smo za ceno tolikih trudov in žrtev dosegli le eno zmago za Gospoda Jezusa Kristusa? — Če pa

so naši dosedanji naporji brez uspeha, ali nam ne manjka nekaj, kar bi dalo naši besedi nadnaravno moč? Da, ako želimo, da bo naš apostolat imel blagoslov, treba nam ene stvari, ki nam je sedaj manjka, namreč: del ljubezni. Blagoslov ubogih je blagoslov božji. Storimo, kar je storil Kristus, ki je evangelij oznanjeval ubogim. Allons aux pauvres! Pojdimo med uboge! — —

In še isti večer sta v svoji izredni gorečnosti Ozanam in njegov prijatelj Le Taillandier nabrala v drvarnici drva in sta jih nesla v sosednjo hišo poznati ubogi družini, ker jima je bilo znano, da

TRIFON PEDERZOLI
novi škof poreško-puljski.

otroci te družine pobirajo po mestnih ulicah odpadke papirja in jih nosijo domov, da mati njim in bolnemu očetu more zakuriti za skromno večerjo.

To je bil skromen, a čudovit pričetek Vincencijeve družbe, spočet od mladih akademikov, ki so se vglobili v idejo krščanstva, ki niso marali samo govoriti, ampak tudi delati in živeti kot katoličani. Čudežen se mi zdi ta početek. Mladenci, ki so po svoji naravi še neizkušeni, ki malo poznajo bridkosti življenja, ki se zadovoljujejo z lepo donečo besedo, s sijajnim, ponositim nastopom in jim je videz hipnega uspeha vse, ti so nekako